

Ghirlande de stuf pe gâtul subțire

Lorena.craia

Grâul de aur se-nchină pe miriști,
Solemne stau berze cu gâtul beteag,
Din arce de sânger descind numai liniști,
Ce soare de-aramă le face drumeag.

O lișiță-n zare își cheamă limanul,
Mlădițe se-adună să-i facă zăplaz,
Din râpa adâncă, eu și cormoranul
Ne pierdem în urme, spre-al mării talaz.

Și grindul se-ntinde robust pe rapane
Uitate, cojite, sub soare - uluci -
Doar pasul meu sapă spre plajă pogoane,
Sub zboruri confuze de dropii năluci.

Adie frivol o briză marină,
Spre mlaștini băltind în arsura de vară,
Cu papură deasă și frunza velină,
Așteaptă-n nestare o cină de seară,

Sub stele, ce rupte din cer, fir cu fir,
Sticlesc peste luciul de ape-n tremol - ,
Nămol afânat de stuf în delir,
Năluca de dropii îl trece domol.

Din fălci de lumină, dinspre miazăzi,
Răsar zorii limpezi, roșii ca para,
Și-un murmur terestru, venind din câmpii,
Se luptă-n arpegii, gonind primăvara.

Stau stană de piatră, cu palmele-n rugă,
Pe scara de aur să urc în sfințire;
Egreta, prin baltă, răpune din fugă,
Ghirlande de stuf pe gâtul subțire.

Și poate că cerul mi-ar sta ca altar,
Rostindu-mi etern cuvânt din cuvânt;
Eu totuși rămân al deltei vlăstar,
Căci iată cum raiul e-aici, pe pământ!

18 iunie 2016, Constanța